

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 51

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel Lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, i de Política Territorial i Obres Públiques.

En aquesta sessió, hom compta amb l'assistència del Síndic de Greuges, H. Sr. Frederic Rahola i d'Espona.

Ordre del dia

Punt únic : Debat de l'Informe de l'any 1985 presentat pel Síndic de Greuges.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència fa avinent que aquesta sessió tindrà, d'acord amb la convocatòria, un únic punt de l'ordre del dia. La seqüència es descabdellarà d'acord amb la norma supletòria del Reglament sobre la tramitació parlamentària de l'informe anual o dels informes extraordinaris del Síndic de Greuges. Per tant, el nostre punt de l'ordre del dia és : debat sobre l'Informe de l'any 1985 presentat pel Síndic de Greuges. Sortosament la missió i l'actuació de l'Honorable Síndic de Greuges han rebut una marcada atenció de la nostra opinió pública i, després d'una inicial i ben comprensible desorientació per part dels ciutadans, han entrat en una fase de normalitat i d'efectivitat. Crec que tots ens hem d'alegrar que això sigui així perquè contribueix a defensar i fer respectar els drets dels ciutadans i, per tant, a consolidar la nostra democràcia. I ara tinc l'honor de pregar a l'Honorable senyor Síndic de Greuges que ocupi la tribuna dels oradors i presenti un resum del seu Informe, per a la qual cosa li dono tot seguit la paraula.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola) : Molt Honorable President, Honorables Consellers, senyores i senyors Diputats, ara fa tot just un any que presentàvem davant d'aquesta Cambra l'Informe de 1984, on exposàvem el resultat dels primers mesos de funcionament d'una nova institució. Avui sotmetem a debat el primer Informe pròpiament anual, on volem reflectir les actuacions del comissionat del Parlament en la seva missió de supervisar l'Administració de la Generalitat i els ens locals de Catalunya, d'acord amb l'article primer de la llei reguladora. En primer lloc, expressem la nostra gratitud a tots els membres de la Cambra pel total suport que han donat des del primer moment a la institució que represento. Mitjançant el diàleg obert i constructiu que ha presidit les relacions que hem tingut, especialment amb la Comissió parlamentària, la nostra institució s'ha enriquit amb les opinions i suggeriments que tots els Grups parlamentaris ens han adreçat i que han constituït inestimables elements de referència per a l'exercici de la nostra missió. Hem de recordar molt especialment les diverses observacions que ara fa un any els representants dels Grups parlamentaris ens van exposar en aquesta Cambra. Com heu pogut observar amb la lectura del nostre Informe, aquelles observacions han resultat especialment orientadores en les nostres actuacions de l'any 1985. En aquesta sessió, il·lustres diputats, no pretenem pas fer un resum d'un informe que ja

heu pogut llegir, però sí que en volem assenyalar alguns aspectes que creiem fonamentals; sobretot aquells aspectes cap als quals hem impulsat les nostres actuacions, i també algunes consideracions finals a què hem arribat, com a resultat de l'estudi i la tramitació de les queixes o peticions rebudes dels ciutadans, o bé de les iniciades d'ofici. La nostra institució ha orientat les seves activitats a una doble finalitat : d'una banda, vetllar perquè l'Administració pública, en les seves relacions amb els ciutadans, actuï respectant-ne els drets i les llibertats fonamentals; de l'altra, cooperar amb els poders públics en la tasca d'impulsar el desenvolupament dels principis i els valors proclamats per la Constitució i l'Estatut. Al servei d'aquest doble objectiu hem estudiat i tramitat els dos mil sis-cents escrits de queixa que hem rebut des del setembre de 1984; és sobre la base d'aquests dos objectius que s'ha elaborat l'Informe de 1985, el qual ha estat estructurat en tres parts i unes consideracions finals. En la primera part s'expliquen les relacions entre la nostra institució i el Parlament de Catalunya, i també s'hi recullen les compareixences del Síndic davant la Comissió i el Ple. En el capítol referent a l'organització i funcionament de les oficines es fa esment de la voluntat d'evitar tot risc de burocratització de la institució, que el 31 de desembre de 1985 constava d'una plantilla orgànica de dotze persones. Així mateix es fa una síntesi de les normes bàsiques del Síndic de Greuges, que regulen el personal al seu servei i la gestió econòmica, les quals tindran vigència fins que el Parlament estudiï i aprovi, en el seu dia, una modificació legislativa que ompli, entre d'altres aspectes, els buits que la nostra llei reguladora té quant a l'organització administrativa, sobretot si la comparem amb les figures similars d'altres comunitats autònomes. També s'informa sobre les relacions de la nostra institució amb les del Defensor del Pueblo, que s'han continuat desenvolupant d'acord amb la voluntat d'establir la màxima col·laboració, sobre la base dels principis de cooperació i coordinació. Cal remarcar que s'han produït constants i estrets contactes entre personal tècnic de les dues institucions, no solament pel que fa a les persones del Defensor del Pueblo i el Síndic de Greuges i dels respectius Adjunts i Secretaris Generals, sinó també en l'àmbit dels assessors, a fi de donar fluïdesa i, en definitiva, eficàcia a la tramitació de les queixes presentades pels ciutadans de Catalunya. La nostra institució considera necessari que existeixi un ampli règim de col·laboració i coordinació entre ambdues institucions, que abasti les administracions que radiquin a Catalunya. La nostra institució considera necessari que existeixi un ampli règim de col·laboració i coordinació entre ambdues institucions, que abasti les administracions que radiquen a Catalunya. La diversitat i complexitat dels problemes que els ciutadans presenten davant la nostra institució, la major part dels quals —com es pot observar en l'Informe— no recauen exclusivament en l'àmbit de la competència d'una administració específica, suposa que el Síndic de Greuges ha de tenir una visió global de tots els problemes de Catalunya. Per tenir aquesta visió global és convenient que el Síndic pugui relacionar-se amb totes les administracions que radiquen a Catalunya i, mitjançant els informes periòdics, trametre al Parlament la visió que de l'Administració donen les queixes que rep. Tot això, independentment que les possibles recomanacions o suggeriments els faci el Síndic directament o en coordinació amb el Defensor del Pueblo. En la segona part s'exposa una selecció

dades d'interès des d'un punt de vista sociològic, com són ara, entre d'altres, les relatives a la procedència de les queixes, a l'edat, sexe, nivell cultural i llengua dels ciutadans que s'han adreçat a la institució.

Les 1.451 queixes rebudes durant l'any s'han distribuït en set àrees d'estudi i tramitació en funció de les matèries específiques a què es refereixen. Com a complement de les dades de què ja disposen, voldríem afegir que en data 6 de maig la situació de les 1.451 queixes rebudes el 1985 és la següent: se n'ha decidit l'admissió o la no-admissió a tràmit de 1.410, 97%, i solament en resten 41, o sigui un 3%, en estudi. El nombre de queixes inadmeses és 474, i el d'admeses, 936; d'aquestes, 548 han estat resoltes favorablement. Si comparem aquestes dades amb les de l'Informe de 1984, observarem que: primer, ha baixat el percentatge de queixes no admeses, fet que denota que els ciutadans coneixen millor les competències del Síndic. La nostra institució, complint els suggeriments que també aquesta Cambra li va fer, ha fet un esforç divulgador durant tot l'any, i creiem que ja se'n coneixen resultats, com ho demostra aquesta disminució de queixes no admeses. Amb la mateixa finalitat divulgadora s'han distribuït 2.500 exemplars de l'Informe de 1985 entre diverses institucions del país, públiques i privades.

Segon. També han augmentat la diversitat i la complexitat dels assumptes plantejats, que afecten tots els àmbits de l'Administració i fan referència a quasi tots els drets i llibertats constitucionals. Encara, però, com va passar l'any 1985, el 75% de les queixes s'engloben dins tres àrees fonamentals: governació i administració local, un 38%; justícia, un 22%, i sanitat i seguretat social, un 16%.

Tercer. Han anat augmentant progressivament les comunicacions amb l'Administració pública de la Generalitat i els ens locals de Catalunya i, així mateix, en un segon terme, s'han establert relacions amb alguns òrgans de l'Administració de l'Estat a Catalunya, en coordinació amb el Defensor del Poble. Durant l'any passat, el Síndic ha intensificat progressivament les funcions d'investigació en relació amb les queixes admeses o iniciades d'ofici, demanant els corresponents informes a l'administració afectada.

En altres casos ha exercit funcions de mediació entre les parts proposant fórmules de conciliació i d'acord entre elles; en especial, el Síndic va començar a formular a les autoritats i al personal al servei de les administracions autonòmica i local els advertiments, les recomanacions, els suggeriments i recordatoris relatius a llurs deures legals. Amb aquestes recomanacions, algunes de les quals han estat incloses i comentades en la tercera part de l'Informe, la nostra institució ha promogut la recerca de solucions als problemes plantejats. La resposta de l'Administració ha estat globalment positiva, i hem trobat tant en la Generalitat com en els ajuntaments la col·laboració necessària per exercir les funcions que la llei ens encomana.

En relació amb el contingut de les queixes, el nostre Informe remarca que si bé els drets de caràcter civil i polític són generalment observats, han augmentat, en termes relatius, les queixes relacionades amb diversos aspectes d'allò que anomenem llibertats formals. Per exemple, s'han continuat rebent un nombre elevat de queixes sobre el funcionament de l'Administració de Justícia, que denuncien diversos problemes, com és ara: dilacions excessives en la tramitació de procedi-

ments judicials, supòsits d'indefensió dels ciutadans, dificultats en l'execució de les sentències i problemes amb els Registres Civils.

Com és sabut, el Defensor del Pueblo i el Síndic de Greuges no poden supervisar directament l'Administració de Justícia, la qual cosa ha induït el Defensor del Pueblo a estudiar la possibilitat de suggerir una modificació de la Llei perquè regula les seves funcions en aquest aspecte. Nosaltres compartim plenament aquesta posició. Creiem que són prou coneguts els defectes i les mancances estructurals de l'Administració de Justícia; per això és desitjable que es prenguin mesures efectives i urgents dirigides a resoldre i a pal·liar aquests problemes.

Cal referir-se també a les queixes individuals i col·lectives rebudes sobre les institucions penitenciàries que radiquen a Catalunya, les quals ens han estat enviades pels presos, o pels seus familiars i també per funcionaris de presons. Això va motivar una visita a tots els centres penitenciaris; el que hi vam poder observar ens obliga a insistir en la necessitat urgent d'iniciar la construcció de nous centres per resoldre les deficiències estructurals, que pràcticament impossibiliten el respecte d'alguns dels drets constitucionals dels presos i, en especial, els que promulga l'article 25.2 de la Constitució. Si no es realitzen aquestes noves construccions, esdevindrà lletra morta, en el nostre país, el contingut de la Llei General Penitenciària. S'han d'arbitrar solucions urgents, ni que siguin provisionals.

Tenim constància que aquestes inquietuds nostres són compartides pel Departament de Justícia i per aquest Parlament, i és això que ens mou a continuar exhortant els poders públics perquè accelerin els acords que portin a solucions d'aquest problema. Per la nostra banda, seguirem amb la major atenció la tasca de supervisar el funcionament de les institucions penitenciàries de Catalunya.

La nostra institució també ha iniciat l'estudi de la manca d'assistència jurídica del «penat» mentre compleix condemna. És cert que per garantir els drets dels interns s'han creat les figures del fiscal i el jutge de vigilància penitenciària, però també és cert que, malgrat la seva tasca, l'intern no està prou assessorat. Aquesta és la raó per la qual, cada dia més, els interns es dirigeixen a nosaltres. Estem convençuts que, si el «penat» disposa d'un assessorament especialitzat, es podran simplificar els expedients de classificació i trasllat de presos i agilitar els entrebancs burocràtics que provoquen dilacions entre l'Administració penitenciària i la judicial.

La denúncia de les dificultats en la relació entre una Administració i l'altra es recull en el nostre informe com a situació observada en les visites a les presons i en les relacions amb els presos, funcionaris i advocats.

Relacionades amb l'Administració local, s'han rebut 330 queixes; això ens obliga a insistir en la importància del contacte que els ciutadans tenen amb els ens locals de Catalunya i de les funcions que el Síndic, d'acord amb l'article primer de la Llei reguladora, pot fer en aquest àmbit de l'Administració. En l'informe es pot constatar que s'han efectuat investigacions sobre diverses matèries, la major part de les quals estan relacionades amb activitats classificades: impostos i taxes, urbanisme, serveis, funció pública local, abús del silenci administratiu i inexecució de sentències. Hem de dir que davant de diverses queixes admeses a tràmit després de sol·licitar l'informe corresponent, la institució ha constatat que l'òrgan administratiu

afectat havia obrat correctament. En altres casos, s'han observat actuacions irregulars que han requerit la formulació de recomanacions, suggeriments o recordatoris de deures legals. Hem de destacar els casos referents a la necessitat d'eradicar el silenci administratiu com a pràctica abusiva de l'Administració pública quan el ciutadà li demana la revisió dels actes propis. Aquesta situació s'observa, especialment, en alguns ajuntaments petits que, per manca de mitjans personals i organitzatius, no compten amb l'assessorament jurídic i tècnic necessari per complir, com cal, alguna de les seves responsabilitats amb els ciutadans.

Finalment, pel que fa a les llibertats formals, també constitueix motiu de preocupació l'aplicació de la denominada Llei d'estrangeria, que, com sabeu, ha estat objecte d' recurs del Defensor del Pueblo davant del Tribunal Constitucional. Deixant de banda la possible inconstitucionalitat d'alguns dels articles de la Llei, les diverses queixes presentades en relació amb la seva aplicació, posen de manifest que, en el moment de promulgar-la, a Catalunya, no hi havia una infraestructura adequada per aplicar-la curosament, especialment a causa de l'existència de greus deficiències en les instal·lacions de les comissaries de policia.

Com ja hem dit, el segon objectiu de la nostra activitat és promoure l'exercici dels drets d'indole econòmica, social i cultural que han de permetre obtenir les condicions necessàries perquè la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què s'integren siguin reals i efectives, remonent, tant com calgui, els obstacles que n'impedeixin i en dificultin el ple ús.

En les consideracions finals subratllem que, en l'àmbit dels drets econòmics, socials i culturals, molts ciutadans es queixen de l'existència de mancances i insuficiències que sobretot afecten determinats col·lectius, com els infants, els joves, els disminuïts físics, psíquics i sensorials i els vells.

En l'Informe, especialment en els àmbits d'ensenyament, sanitat, treball i habitatge, fem referència a alguns drets constitucionals en l'exercici dels quals un cert nombre de ciutadans no està prou protegit. Això és degut a lentituds i insuficiències en els traspassos i problemes en el finançament de les administracions autonòmica i local i a la manca de coordinació entre les administracions afectades. Sobre això fem diverses observacions, recomanacions i suggeriments, entre els quals volem destacar els següents: la necessitat de millorar la qualitat de l'ensenyament mitjançant la construcció de nous centres escolars i la millora en el manteniment dels ja existents. Encara que la nostra institució valora com cal els esforços que tant la Generalitat com els ens locals intenten fer per millorar la qualitat de l'ensenyament a Catalunya, no podem deixar de constatar que encara avui sofrem una mancança d'instal·lacions idònies. Creiem que no és pas el dret a l'educació el que està en joc, però sí que cal fer un esforç continuat per tenir uns centres escolars i uns plans d'ensenyament adaptats a la realitat social del nostre país que evitin el que s'anomena fracàs i absentisme escolar. Amb això pensem que s'aconseguiria més fàcilment l'objectiu del ple desenvolupament de la difusió cultural i de la personalitat humana i col·lectiva en el respecte als principis democràtics i de convivència.

També hi ha un grup de queixes que fan referència al dret al treball reconegut per l'article 35 de la Constitució. Les peticions de molts ciutadans que demanen informació i ajuda per

trobar feina és un reflex de la situació d'atur existent a Catalunya, en especial entre els joves, que pateixen les conseqüències de la crisi econòmica que afecta el seu futur i que en alguns casos els aboca a la marginació social. La nostra institució també subratlla en el seu Informe la necessitat d'augmentar els recursos que es dediquen a la lluita contra l'atur en general, i al juvenil en especial, com també una millor coordinació entre les diverses institucions afectades.

Un altre capítol a remarcar és el referent a la queixa sobre la protecció de la salut, sobre les garanties d'assistència i de les prestacions socials suficients en les situacions de necessitat i sobre la garantia de suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat, mitjançant pensions adequades, totes les quals han estat igualment presents en el nostre Informe. Així mateix, recordem l'existència de queixes per manca de salubritat i per les deficientes condicions bàsiques de certs habitatges, i per la necessitat de noves construccions de promoció pública, a fi de fer realitat els drets constitucionals a un habitatge digne i adequat i a disposar d'un medi favorable al desenvolupament de la persona.

Dins d'aquest context, hem inclòs una observació sobre la necessitat d'una acció decidida dels poders públics en l'ordenació i la promoció dels serveis socials a Catalunya. Al respecte, cal esperar que la Llei de Serveis Socials, aprovada per aquest Parlament el passat 10 de desembre, i que configura la prestació de serveis socials com un dret del ciutadà, permeti desenvolupar les competències que l'Estatut atorga a la Generalitat en aquest àmbit.

L'Informe que avui sotmetem a la vostra consideració no pretén ser altra cosa que un breu balanç del constant diàleg tingut durant un any entre els ciutadans d'aquest país i la seva Administració. Mitjançant aquest diàleg hem mantingut, d'una part, el contacte immediat amb el ciutadà, i d'altra, amb els òrgans rectors de l'Administració del país.

Els primers ens han demostrat inquietud pel lent procés de transformació administrativa de les estructures. Prova d'aquesta inquietud és la gran quantitat de queixes que rep el Defensor del Pueblo —73.000 queixes procedents de tot Espanya en tres anys—, xifra que contrasta amb la d'altres països europeus amb llarga trajectòria democràtica i d'experiència en institucions com és la de l'Ombudsman, que rep anualment una quantitat de queixes que van des de les 1.000 —com és el cas d'Anglaterra— fins al que en rep més de 5.500, com és el cas de França.

Amb els òrgans rectors de l'Administració hem constatat el voluntarisme i la il·lusió per adaptar-se als nous canvis polítics i la consciència de participar en la tasca d'adaptar al temps actual les antigues institucions i d'ajustar-les al gran canvi que exigeix el fet de passar d'un Estat centralista a l'Estat de les autonomies.

És, doncs, a través d'aquesta realitat, sovint poc coneguda del món que ens envolta, que hem intentat plasmar en el nostre Informe i projectar al Parlament les vivències, els planys, les desigualtats i els errors d'una societat desconeguda per molts, i també la fantasia d'aquells ciutadans que, amb una concepció idealista, desitgen un canvi de les estructures.

Creiem que aquesta panoràmica queda reflectida en l'Informe que presentem, on trobareu les mancances, els errors i també les rectituds de les actuacions de la nostra

Administració. Cada dia la vida moderna ens porta a una societat més homogènia, i, per tant, ens cal més informació de primera mà. Considerem que la nostra institució és un element important per aconseguir-ho, tot i que la nostra aspiració és que cada any acudeixin menys ciutadans a les nostres oficines, car això representaria l'existència d'un equilibri harmònic d'interessos entre els ciutadans i la seva Administració.

És en aquest sentit que ens reiterem en la nostra voluntat de mantenir el diàleg amb l'Administració de la Generalitat i els ens locals de Catalunya, els quals supervisem, i de les actuacions dels quals hem d'informar el Parlament de Catalunya. Pensem que la labor desplegada durant aquest període de dotze mesos ha estat important, si tenim en compte els mitjans de què disposa la nostra institució. Aquests resultats s'han aconseguit gràcies també a una estreta col·laboració i a una perfecta harmonia en el treball de l'equip que forma part de la institució. Sense la dedicació il·lusionada de tot aquest equip, no hauríem pogut arribar al resultat assolit.

Molt agraït per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable senyor Síndic de Greuges. Aquesta Presidència, en nom de la Cambra, agraeix el vostre Informe i tota la tasca que hi és reflectida, i us prega que vulgueu retirar-vos per donar lloc al posicionament dels Grups parlamentaris. Moltes gràcies.

(L'H. Sr. Síndic de Greuges s'absenta del Saló de Sessions.)

El debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels Grups parlamentaris, les quals seran d'un màxim de quinze minuts per fixar la posició de cadascun, per ordre de menor a major, com és reglamentari.

Per tant, correspon, en primer lloc, la manifestació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; en aquest sentit, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Molt Honorable President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, fa cosa de poc temps —dies— que vàrem poder oir la intervenció de l'Honorable Síndic de Greuges en la Comissió corresponent, i també llegírem l'Informe que presentà en aquest Parlament, i les nostres paraules en la Comissió —i el *Diari de Sessions* corresponent en donarà fe— qualificaven ja llavors el material d'una i altra mena que ens fou aportat, de gran interès per a l'estudi, i avui hi afegim «el diagnòstic», de la societat de la qual formem part.

Ara mateix, hem oït de bell nou l'Honorable Síndic de Greuges tractar davant del Ple d'aquesta Cambra del que podríem qualificar de característiques de la marxa de les activitats de la Sindicatura de Greuges, i tots ens hem pogut fixar, entre altres interessants aspectes que han estat tractats, en aquells dos aspectes que, no per massa coneguts, ens segueixen neguitejant i que voldríem veure aviat —molt aviat— anar pel camí de la normal solució.

Permeteu que comenci pel segon. És el més roent, car es refereix als qui, complint les sentències fermes en els nostres encara deficients establiments penitenciaris, deixen de tenir dret al servei d'un advocat d'ofici; del servei d'un advocat, del qual, si més no teòricament, han pogut gaudir des del moment que ingressaren en una comissaria de policia i durant tot el temps que es trobaren *sub iudice*, tant a nivell de sumari com de plenari. És el cas que un condemnat per sentència —una

sentència ferma— segueixi gaudint del dret de conèixer els canvis o innovacions en el dret penal, en el procediment penal pel que fa a la seva aplicació i que el puguin afavorir en la situació en la qual es troba, com aquells altres drets derivats del mateix règim penitenciari, com ho són el de preparar-lo per a la seva reinserció a la societat, i, per tot això, li és menester un advocat que l'assessori, i que ell senti que fora dels murs de la presó hi ha qui es preocupa per millorar la seva situació i de restituir-lo, tan prompte com la llei ho permeti, a la societat. Cal dir que els condemnats que gaudeixen de recursos econòmics suficients, aquests sí que poden comptar amb el continuat assessorament d'un advocat, però no aquells que estan mancats d'aquests recursos; per tant, es crea una desigualtat manifesta entre condemnats amb una posició econòmica, diguem-ne, rellevant —més o menys rellevant— i el que no té cap situació econòmica a mencionar.

L'altre aspecte —el primer, en aquest cas—, el qualificariem de polític. Polític en el més alt sentit del terme «polític». Dilluns passat —em penso que va ser—, en la premsa de Barcelona llegírem unes declaracions de l'Excel·lentíssim senyor Peces Barba, fins fa poc President del Congreso de Diputados. Aquest molt digne polític espanyol, manifestà que allò que desitjava més és de retornar a la càtedra —i diré, com a cosa personal, que ho comprenc molt bé—, i declarava, sense embuts, que nacionalitat i nació són sinònims, i que Catalunya és una nació. Doncs, bé; després de fer constar que estem en aquest aspecte completament d'acord amb tan digne catedràtic, volem afegir que comptant Catalunya amb un Síndic de Greuges, i essent una de les nacions que integra l'Estat espanyol, aquest Síndic de Greuges ha de tenir plena jurisdicció en tota mena d'esferes de l'Administració pública, es tracti de les relacionades amb les competències de la Generalitat o de les relacionades amb les competències de l'Estat. I la raó senzilla, i d'un pes específic molt considerable, quasi diríem que absolut : a Catalunya, i precisament amb més motiu tractant-se d'una nació, el Síndic de Greuges ha d'exercir, a plenitud i d'acord amb la finalitat del seu alt càrrec, les activitats de mitjancer entre el ciutadà i tota mena d'organisme públic, amb tots els casos que l'acció o l'omissió d'un d'aquests organismes lesioni el dret de ciutadà. Recordem que la Generalitat de Catalunya també és Estat. Tots desitgem que les institucions del Defensor del Pueblo i del Síndic de Greuges se sentin col·laboradores l'una de l'altra, i que la feina que realitzin sigui cada cop més propera al ciutadà, i això no resulta fàcil si l'expedient obert referent a una situació creada entre un ciutadà i un organisme de l'Administració de l'Estat a Catalunya ha d'ésser investigat, desenvolupat i fetes totes les actuacions que siguin del cas a Madrid, quan, en tot cas, les diligències s'hauran de fer a Catalunya. Per bé dels ciutadans, resulta imperatiu que tot problema sorgit a Catalunya es resolgui a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i per això tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, com la Presidència ens deia a l'inici de la sessió, realment estem davant d'una sessió important del Parlament de Catalunya; una sessió en la qual el Síndic de

Greuges —institució completament independent dins l'organigrama institucional del nostre país— rendeix comptes, d'acord amb la llei, de la seva gestió davant del Parlament de Catalunya. I ho fa donant lectura al seu Informe, donant lectura al seu resum, i després, abandonant la sala. I això, evidentment, és un símbol clar de la independència d'actuació del Síndic en relació amb la resta d'institucions existents en el nostre país.

Estem, per tant, davant d'una sessió en la qual no venim a jutjar ningú; no venim a jutjar l'Informe del Síndic, no venim a jutjar ni a obrir un debat entre Grups parlamentaris, no venim, en definitiva, ni tan sols a jutjar l'actuació del Consell Executiu de la Generalitat. Venim, simplement, a escoltar unes explicacions, a comentar-les, a recollir unes observacions, a fer suggeriments.

I aquest Diputat es pregunta : suggeriments, observacions, per a qui? Per a qui? Qui ha de recollir l'Informe del Síndic? Qui ha de recollir el seguit d'observacions i suggeriments que el Síndic ens fa, d'acord amb les queixes rebudes? I crec que és evident que ha de ser el Consell Executiu de la Generalitat. I jo em pregunto : on és el Consell Executiu de la Generalitat? On és el President de la Generalitat de Catalunya, en una sessió com aquesta? On és?

Jo crec que la no-presència avui, aquí, del Consell Executiu, llevat d'un Honorable Conseller que hi és present, representa una autèntica bufetada a l'Informe del Síndic de Greuges; representa que el Consell Executiu vol burocratitzar aquest debat i convertir-lo en un acte protocol·lari, fora d'ús, sense importància.

Què dèiem nosaltres, ara fa un any, en l'Informe de l'any 1984? Dèiem que el Síndic era una figura poc arrelada; ens alegrem, a partir del seu Informe, que ho sigui cada dia més. Dèiem que calia que fos un instrument útil per als ciutadans; ens alegrem, després de llegir l'Informe, que ho sigui cada dia més, i estigui disposat i apunti cap a ser-ho molt més encara. Dèiem que calia que fos un instrument temut per l'Administració catalana, i la mateixa absència del Consell Executiu demostra que encara no ho és o, si més no, no ho és plenament. I dèiem que calia que fos una institució estimada pels ciutadans; ho és cada dia més, es desprèn de l'Informe, però encara no ho és suficientment, i nosaltres volem dir-ho.

És evident que, d'aquestes consideracions que fèiem l'any 84, n'hem d'extraure el nostre posicionament davant de l'Informe de l'any 1985, que és —jo diria, si m'ho permeten, senyores i senyors Diputats— un document d'obligada lectura per a tots aquells que vulguin conèixer un xic més la realitat catalana, que vulguin saber de què pateixen els catalans, què els fa mal, què és el que reclamen d'una institució que consideren neutral, que els defensa i que, en definitiva, tindrà la capacitat suficient d'enfrontar-se amb l'Administració incapaç de resoldre aquell problema.

Jo diria que el treball de recollir diàriament quatre queixes a Catalunya, essent un treball important, és, sens dubte, encara insuficient. Cal que n'hi hagi més; cal que hi hagi més relació ciutadà-Síndic, sense desmerèixer en absolut el fet que quatre queixes diàries ja és quelcom d'important. Crec que és quelcom d'important i significatiu el fet que el 52% de les queixes arribin escrites en català a la taula del Síndic de Greuges, i que el 48% ho facin en castellà; traguem-ne tots plecats les conseqüències —anava a dir «el Consell Executiu»;

òbviament, no les podrà treure o difícilment les podrà treure. Però, el que més crida l'atenció, d'aquest Informe, és saber on són les principals preocupacions dels ciutadans del nostre país, i aquestes preocupacions, on són? Són a sanitat : un 17%; són a justícia, un 22%, i són a governació i a l'Administració local. Aquí n'hi ha per a tothom, no només per al Consell Executiu de la Generalitat, sinó també per a molts ajuntaments de Catalunya. I, d'això, òbviament, el Consell Executiu i els ajuntaments n'han de prendre bona nota.

De quins temes? Ho diu l'Informe : de la lentitud del funcionament de l'Administració; de les deficients construccions i manteniment de centres escolars; de la Seguretat Social; de les pensions —n'hi ha per a tothom, n'hi ha per a tothom; de la paralització de l'Administració de Justícia; de l'espai radiomètric i les freqüències concedides o que es volen retirar a determinades emissores —se n'ha de prendre nota, perquè ho diu el Síndic de Greuges, no m'ho estic inventant jo, les queixes que rep el Síndic de Greuges; de les deficients tasques en el camp de la normalització lingüística —i això ho diu el Síndic de Greuges, no ho diu cap Diputat de l'oposició amb ganes de fomentar el debat en aquesta Cambra. Per tant, jo entenc que totes aquestes consideracions, i altres que hi ha en l'Informe, òbviament serviran de ben poc si, des de l'Administració catalana, no es recullen per intentar millorar-les.

I, per acabar, jo diria que ens han cridat l'atenció, d'aquest Informe, tres temes, tres temes que no voldríem deixar passar l'oportunitat de situar-los davant del Ple d'aquesta Cambra.

En primer lloc, la mitjana d'edat dels reclamants, la mitjana d'edat que acudeix al Síndic de Greuges, que està entre els cinquanta i els seixanta anys. Algú podrà dir que això és perquè és la situació; com feia algun comentari en broma, l'altre dia, algun Il·lustre Diputat, perquè són els que tenen més temps. Ull viu, ull viu! Això vol dir que el sector on tenim localitzat la sensació més gran de no estar emparats per l'Administració és entre els cinquanta i els seixanta anys. I aquesta és la conclusió que cal treure'n per qualsevol formació política, qualsevol govern que vulgui, en definitiva, fer cas del que diu aquest Informe, per orientar la seva pròpia activitat. És un toc d'alerta seriós a l'Administració catalana, la franja que hi ha entre els cinquanta i els seixanta anys, d'acord amb el que diu aquest Informe.

Segon tema : el Síndic de Greuges encara actua poc per motivacions no tant a instàncies de tercers, sinó d'ofici a partir de les pròpies concepcions. Nosaltres dèiem, l'any passat, que voldríem creure —i així ho entenem— que això és així —el fet que s'actui poc d'ofici— pel mateix problema d'instal·lació del Síndic, de manca d'estructuració de la institució, de posada en marxa d'aquesta, i del poc temps que fa que funcioni, però, en qualsevol cas, volem cridar l'atenció sobre aquest aspecte, de cara a futurs debats com el d'avui i de cara, sobretot, que els ciutadans vegin en el Síndic una figura que és al seu costat, que vetlla perquè no siguin trepitjats drets ni llibertats a casa nostra, i que actua en defensa d'aquestes encara que ningú no li ho demani de manera explícita. Ho dèiem ara fa un any, i hem de lamentar —com vam fer en el debat a la Comissió el dia de la commemoració de l'aniversari dels Drets Humans— que nosaltres, el nostre Grup parlamentari, quan veia pelegrinatges com el d'una famosa senyora de Sabadell, que, amb els drets per acudir a un determinat centre a practicar un avorta-

ment, recorria un centre i un altre de Catalunya, nosaltres, sense que ningú digués res, nosaltres hauríem volgut veure el Síndic de Greuges al costat d'aquesta senyora, i no l'hi vam veure, i això hem de dir-ho; hem de dir-ho sense cap mena de to crític cap al Síndic de Greuges ni, de cap manera, cap a la seva persona, però sí cap a una institució que nosaltres voldríem que, de la lectura atenta dels mitjans de comunicació, de la recepció de tot allò que es mou a Catalunya, deduis actuacions d'ofici enfront de l'Administració, en defensa, en definitiva, dels drets dels nostres ciutadans.

Quan els diaris porten, manta vegada, situacions de maltractaments a menors, nosaltres desitjaríem actuacions d'ofici, el mateix dia, del Síndic de Greuges, en defensa d'aquests drets maltractats en aquesta situació, etcètera.

Segona qüestió : falta encara actuació d'ofici del Síndic, molt més elevada de la que està tenint, de cara que sigui cada dia més temut per l'Administració —perquè ha de ser-ho—, sense trencar la cordialitat de les seves relacions i més estimat pels ciutadans.

I, tercera consideració i última, quan el Síndic diu, fa una afirmació, en el seu Informe, en l'apartat de conclusions : «És evident que la possessió de determinats drets polítics i civils no és suficient si no va acompanyada del gaudi de certs drets d'índole econòmica, social i cultural», està tocant, està ficant el dit a la nafra del que pot ser la realitat de molts ciutadans de Catalunya, i contrasta, òbviament, des de la nostra concepció, amb el que ens sembla una mancança fonamental de la política de l'actual Consell Executiu i, si no, que el Consell Executiu, en la seva propera reunió —senyor Bigatà, si s'ho apunta—, es llegeixi el punt 4.4 d'aquest Informe, que segurament li farà un bon profit, la seva lectura, i podria servir, si en fes cas, per reconduir bona part de la seva política econòmica i social.

En definitiva, nosaltres ens felicitem per l'avenç que representa aquest Informe, les seves conclusions, en relació amb l'Informe de l'any passat; ens felicitem de la cada cop més gran consolidació de la institució a casa nostra; ens felicitem que cada cop siguin més fluides les relacions entre els ciutadans i el Síndic de Greuges; ens felicitem que cada dia sigui una institució més útil i més estimada pels ciutadans; deixem sobre la taula les preocupacions que hem expressat, els punts crítics, sense cap mena d'element estrany, simplement per intentar avançar i que aquesta institució es consolidi i cada cop siguin menys, per ser més aquelles consideracions positives en tot el conjunt de l'Informe, i entenem que aquesta institució quedaria dignificada, dignificadíssima, si ara el Consell Executiu fes cas de les recomanacions que fa el Síndic, que són —entenem nosaltres—, en pràcticament la seva totalitat, un meravellós resum d'allò que un Consell Executiu obert cap als sectors més desvalguts de la societat hauria de fer i, evidentment —les conclusions són aquí—, no fa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem escoltat amb molta atenció l'Informe que, d'acord amb l'actual legislació, ha presentat davant del Ple d'aquest Parlament el nostre comissionat per garantir l'efectiu exercici, per part dels ciutadans de Catalunya, dels seus

drets fonamentals i llibertats públiques, a efectes del qual, com tots sabem, pot supervisar el funcionament de l'Administració de la Generalitat.

La primera afirmació que tot seguit volem formular és la de felicitar el Síndic de Greuges per l'Informe elaborat. Creiem que, com s'ha dit abans, es tracta d'un Informe en molts aspectes modèlic, que reflecteix amb gran fidelitat la tasca realitzada per la institució i que, tanmateix, ens proporciona una informació utilíssima i, en aquest sentit, potser de lectura obligada, sobre molts aspectes relacionats amb la vida quotidiana a Catalunya.

Opinem que algunes llacunes, com les d'anomenar al llarg de tot l'Informe «Corts espanyoles» el que són «Corts Generals», i algunes afirmacions, com a mínim discutibles, com la continguda en la pàgina 173, dintre l'àrea de justícia, on es diu literalment que «és patent el descrèdit que entre el ciutadà tenen les professions d'advocat i de procurador», no impedeixen que el Grup Popular faci una valoració molt positiva de la rendició de comptes que el Síndic de Greuges ha fet davant nosaltres.

S'afirma en l'Informe que la manca d'informació sobre la institució del Síndic de Greuges, que justificadament preocupava els membres de la Comissió parlamentària, va minvant progressivament, i ja és coneguda. No dubtem que les més de dues mil queixes presentades al llarg de l'any 1985 davant de la institució són una demostració que la figura del Síndic va arrelant a Catalunya i que és una institució viva i sentida pels ciutadans. No dubtem que l'esforç divulgador efectuat els darrers mesos de l'any 85 ha donat els seus fruits i, així, els escrits presentats són cada vegada més ben fonamentats i el nombre de queixes inadmeses ha baixat respecte a l'any anterior, però pensem, tanmateix, que encara s'ha d'avançar més. Sabem la dificultat objectiva d'aconseguir que sigui més coneguda en un termini ràpid aquesta institució, però, per exemple, pensem que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha de fer quelcom més al respecte, quant a divulgar la figura del Síndic de Greuges i les seves competències. Però hem de dir també —no podem deixar d'aprofitar aquesta ocasió per dir-ho públicament— que, si per a TV3 no existeix el Parlament de Catalunya, encara menys existirà un comissionat seu, com és el Síndic de Greuges.

A la distribució per àrees de les queixes rebudes durant tot l'any 1985, es dedueix que les àrees de la Generalitat on té competència la Generalitat —competència plena o exclusiva— no s'emporten, com fóra lògic, tractant-se d'un comissionat que ha d'actuar supervisant l'Administració de la Generalitat, els màxims percentatges de queixes. Sorprenentment per a nosaltres, per exemple, ensenyament i cultura només tenen el 8,20% del total de queixes rebudes; política territorial, obres públiques, indústria i energia, el 8,41%, i, economia, finances, comerç, consum, turisme, agricultura, ramaderia i pesca —tot plegat—, només l'1,51% de les queixes rebudes.

Al contrari, els màxims percentatges de queixes s'exporten a àrees on, com a mínim, la competència de la Generalitat és concurrent o compartida amb la de l'Administració de l'Estat o amb l'Administració de Justícia, que és un poder teòricament independent, o bé a àrees on realment la competència de la Generalitat pràcticament no existeix, com és cas de la defensa per l'objecció de consciència o els casos d'estrangeria.

A títol d'exemple, avançant en aquesta idea que encara la institució no és prou coneguda entre la ciutadania de Catalunya —potser hi ha una certa desconfiança en la possibilitat de la institució, ja que aquí no podem parlar de desconeixement com a explicació de les poques queixes en relació amb la situació que abans s'ha esmentat, de l'espai radiomètric a Catalunya—, una queixa, només una queixa rebuda l'any 85, respecte de la discrecionalitat, tant en la concessió de freqüències com en la clausura d'emissores il·legals que ha dut a terme la Generalitat, ens preocupen, tractant-se, precisament, d'un tema que ha generat una gran polèmica dintre de l'opinió pública a Catalunya. Potser l'afirmació feta a l'Informe, que l'actuació de la Generalitat quant a criteris i procediment de clausura de les emissores il·legals fou correcta, explica aquest fet.

Cal recordar també, un cop més, la importància de l'Administració local en l'actuació del Síndic de Greuges; quasi el 25% del total tenen com a destinataris les corporacions locals de Catalunya, la qual cosa ens dóna idea de l'interès que té per a nosaltres la resolució que recaigui sobre el recurs d'inconstitucionalitat que, en el seu moment, aquest Parlament va interposar davant el Tribunal Constitucional.

Pel que fa a l'àrea de justícia resulta un xic preocupant que una de cada dues queixes hagin de ser rebutjades. Evidentment, això no és responsabilitat directa de la institució, però demostra que l'esforç divulgador ha d'intensificar-se de manera important. No obstant això, volem també reconèixer en aquest moment que determinades actuacions del Síndic resulten, com a mínim, gratificants. El cas, citat en l'Informe presentat pel Síndic, número 189/85, sobre reinserció social d'un treballador de 32 anys és vertaderament exemplar i, d'alguna manera, justifica l'existència d'una institució d'aquest tipus.

Finalment, poden estar segurs, senyores i senyors Diputats, que el Grup parlamentari Popular recolzarà totes les iniciatives tendents a reforçar d'una manera efectiva i real, les possibilitats d'actuació de la Sindicatura de Greuges, del Síndic de Greuges, però diem també que això és bàsicament competència i responsabilitat del Govern de la Generalitat de Catalunya, i precisament, tenint en compte les recomanacions, suggeriments i observacions presentades i citades pel Síndic de Greuges en el seu Informe, és com aconseguirem, i només d'aquesta manera, aconseguirem que, efectivament, el Síndic de Greuges sigui una institució útil per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la primera cosa que vull destacar, en nom del Grup Socialista, després d'haver estudiat l'Informe i d'haver escoltat en Comissió, i ara en el Ple, les paraules del Síndic de Greuges, és la nostra satisfacció perquè una institució cabdal de la nostra autonomia hagi estat actuant amb tota normalitat durant un any, el primer any de la seva història, i ho hagi fet en una forma que nosaltres també considerem globalment positiva.

Som conscients, això sí, de les dificultats amb què s'ha de topar aquesta institució, principalment per la seva novetat en el quadre de les nostres institucions polítiques modernes i per

les grans deficiències d'unes administracions públiques, que no es poden encara, ni de bon tros, posar com a model.

La prova més evident d'aquesta situació insatisfactòria és el mateix Informe que el Síndic ens ha presentat. Aquest Informe, tal com s'ha dit ja aquí, és un document que nosaltres també apreciem com a molt valuós. Molt valuós, perquè resulta una prospecció molt suggestiva d'alguns aspectes de la realitat social catalana. Sense caure en l'exageració de considerar-lo una radiografia o una anàlisi completa i definitiva, sí que, això no obstant, creiem que té dos mèrits que aquí voldríem destacar : un és que a través dels casos concrets que exposa, ens permet conèixer gran part d'això que en diem «la vida palpitant» o el batec diari de la gent que viu i sofreix, o simplement es troba amb dificultats. I, un altre, un altre mèrit, que tot i el reduït univers sofrent que ha pogut escoltar, el Síndic s'arrisca a treure algunes conclusions, que nosaltres compartim des de la nostra identitat política; conclusions, per exemple, com ara aquella que afirma que la possessió de determinats drets polítics i civils, generalment observats —segons diu ell— en el nostre país, no és prou suficient si no va acompanyada del gaudi de certs drets, d'indole econòmica, social i cultural, i que la consolidació d'un estat social i democràtic de dret també demana un esforç de promoció i l'establiment d'un ordre econòmic i social just.

Però, el reconeixement d'aquestes coincidències i d'aquests mèrits no ens pot fer caure en un cofoisme estèril, perquè la mínima lleialtat que devem a la institució, a nosaltres mateixos i a aquesta Cambra, ens porta també a destacar algunes observacions crítiques, bàsicament en la redacció de l'Informe.

Per endavant volem dir això, que ens sembla que aquests defectes que ara anem a destacar són imputables, bàsicament, a la tècnica de presentació d'aquest Informe.

Es tracta del següent : es tracta de destacar, segons que a nosaltres ens sembla, una certa confusió o barreja que hi ha en l'Informe de les diferents esferes administratives que són objecte de consideració —les de la Generalitat pròpiament dita, les de l'Administració local, les de l'Estat—, consideracions que es fan, a vegades per denunciar-les, per criticar-les o a vegades per un sols repàs.

L'Informe ha fet en la seva tercera part, que és la part més substancial, una presentació sistemàtica de les qüestions per àrees —Presidència, Governació, Ensenyament i Cultura, etcètera—, però això ens priva o ens dificulta de destriar, com acabo de dir, o de discernir, les respectives responsabilitats de l'Administració de l'Estat, de la Generalitat i de l'Administració local.

A nosaltres ens sembla, veritablement, que ha de resultar difícil, i en aquest sentit som comprensius en molts casos, procedir a una dissecció, fins a un cert punt artificial, del problema amb què es troba un ciutadà, en relació amb la responsabilitat o les insuficiències de les administracions públiques. I, fins i tot, potser fins a un cert punt només, el Síndic de Greuges no pot ni ha de prescindir d'aquesta perspectiva singular basada en la prioritat de la persona, el que en diem «la dimensió personal dels problemes». Però, també és just que tinguem molt present quina és la naturalesa d'aquesta institució, vull dir del Síndic de Greuges, que és un comissionat d'aquesta Cambra i no de les Corts Generals, que els seus objectius o el seu concret objectiu és la supervisió de l'Administració de la Generalitat, i

segons nosaltres, i tots vostès també, de part de l'Administració local, i que les seves funcions s'han de desenvolupar sempre en coordinació amb una altra institució, que ens és tan pròpia, com és la del Defensor del Poble, respectant l'àmbit de la seva competència.

Per tant, el que volem dir és que ni el Síndic de Greuges, ni aquesta Cambra, no poden deixar de recordar l'article 35 del nostre Estatut d'Autonomia de Catalunya situa el Síndic de Greuges allà on el situa, i que li assenyala la funció que li assenyala i no cap altra; és a dir, concretament, la de supervisar les activitats de l'Administració de la Generalitat; aquesta és la seva funció, que jo no diria que sigui exclusiva, però sí que és prioritària i, sobretot, perquè aquesta és la seva raó de ser.

Ara bé, nosaltres admetem que el Síndic de Greuges, per raó de la seva funció de coordinació amb el Defensor del Poble i de la necessària globalitat de la comprensió dels problemes, té dret, i fins i tot el deute, de prendre en consideració les deficiències de qualsevol de les tres esferes de l'Administració pública —la de l'Estat, la de Catalunya, la local—, però, també volem afirmar que això no pot derivar mai en debilitament de la seva principal funció supervisora sobre l'Administració de la Generalitat de Catalunya i també de la local, per descomptat, i menys encara pot desembocar en un resultat confús, del qual es deriva a vegades el desplaçament cap a la penombra o dins de la boira de certes deficiències de l'Administració autònoma, de la qual ara n'és responsable el Govern de Convergència i Unió i que un altre dia en serà responsable un altre govern.

Voldria posar només un exemple per il·lustrar el què estic dient, entre altres que podria triar, i per afegir-lo al que vaig posar en Comissió.

En l'apartat referent a la subàrea de governació, coincidint amb un Departament del Consell Executiu, es ressalten d'una manera extensa i detallada queixes formulades contra les activitats de les denominades «sectes», i, a desgrat que la solució d'aquest problema, si n'hi ha, en la major part correspon a les competències de l'Administració de l'Estat, nosaltres creiem que no està malament, fins i tot tenint en compte que aquesta qüestió plantejada davant del Síndic arrenca d'una situació actualment encara *sub iudice*, que en l'Informe el Síndic de Greuges s'hagi fet ressò d'aquesta situació. No ho critiquem, això; en tot cas, però, el que sí que hem d'afirmar és que correlativament creiem que hauria calgut també deixar-hi constància, encara que només fos en virtut d'una necessària —com s'ha dit aquí— actuació d'ofici, d'uns fets que han estat importants i que han estat imputats a alts funcionaris del Departament de Governació i que han determinat, res menys que el processament per detenció illegal de set membres d'una secta, alts funcionaris que, com és públic i notori, són el Director i el Subdirector General de Seguretat del Govern de la Generalitat i d'un altre funcionari del Departament.

Aquest processament, que evidentment implica la sospita fundada d'haver-se conculcat drets fonamentals de la persona, ha estat confirmat per l'Audiència de Barcelona, i no ha deixar encara d'estar en tràmit davant dels tribunals, però, atenció!, aquest no és, per si sol, motiu per deixar-lo de consignar, amb totes les reserves, naturalment, tal com l'Informe ho fa en diverses situacions semblants, cosa que nosaltres no critiquem.

És, doncs, això, senyores i senyors Diputats, una mostra significativa d'aquest clar-obscur de l'Informe, que no ens

sembla sempre adequadament distribuït sobre la realitat examinada.

I, feta aquesta observació, ens veiem en el cas de destacar que si ens cenyim a l'àmbit de l'Administració de la Generalitat pròpiament dita l'Informe resulta preocupant, sobretot en les àrees següents: 1, ensenyament, on es diu, textualment, «cal fer un esforç per tenir uns centres públics o privats que permetin una millor qualitat de l'ensenyament». 2, sanitat, on es denuncia, textualment, «l'aplicació restrictiva del dret a l'assistència per part de l'Institut Català de la Salut». 3, serveis socials, on es proclama la necessitat d'una acció decidida dels poders públics en l'ordenació i la promoció dels serveis socials a Catalunya. 4, protecció de menors, on es posa en relleu que «els infants i els menors són les primeres víctimes de les famílies amb crisi econòmica, n'hi ha», diu, «que pateixen fam, que viuen als carrers sense escolaritzar o amb alt grau de fracàs escolar i exerceixen la mendicitat o cauen en les xarxes de delinqüència organitzada» —en relació amb aquesta situació esgarrifosa el nostre Grup parlamentari va tenir la iniciativa de proposar la creació d'una Comissió investigadora sobre els maltractaments als infants, i aquesta Cambra va tenir la suficient sensibilitat per acceptar la nostra proposta. 5, atur, en general, i atur juvenil, en especial: el Síndic recomana a les administracions públiques, a totes!, que participin en la lluita contra l'atur en general, del juvenil en especial, així com un augment dels recursos que s'hi dediquen; i deixo per al final, i en sisè lloc, la situació possiblement més greu des del punt de vista de la lesió dels drets de la persona, la situació de les nostres presons, que en l'Informe és qualifica de «límit». No obstant això, el Síndic de Greuges no ha cregut necessari emetre un informe, diu ell, exhaustiu de l'estat dels centres penitenciaris, atesa la documentació que consta en les publicacions d'aquest Parlament, i això no obstant, no vacilla en afirmar, per exemple, que «resulten insuficients les mesures i obres iniciades, que solament es podrà avançar i suplir l'actual estat de massificació d'interns amb la construcció de centres nous, i que manquen centres de tractament de drogaaddicció». Ara bé, el Síndic de Greuges ha de tenir en compte que cada dia que passem en aquesta situació «límit», com diu ell, això és una càrrega de responsabilitat suplementària per a tots, que la situació evoluciona i s'agreuja contínuament, que tots els esforços són pocs per despertar una més gran diligència de la Conselleria de Justícia, i que la majoria d'aquesta Cambra —ho ha de tenir en compte també— va impedir fa poc, amb la sola força dels seus vots i sense cap altra raó que, almenys a nosaltres, ens semblés vàlida, que es constituís una Comissió d'investigació de la situació de les presons a Catalunya, que el meu Grup parlamentari demanava.

Per això nosaltres creiem que el Síndic de Greuges s'ha d'enkarar d'una manera urgent a fer aquest informe, actualitzat, de l'estat de les presons a Catalunya i que l'ha de presentar al Parlament. Nosaltres li ho hem demanat en la sessió tinguda en Comissió, el Síndic s'hi ha mostrat molt receptiu, i jo ara anuncio que nosaltres li ho demanarem formalment, d'acord amb allò que determina l'article 3, punt 4, de la Llei del Síndic de Greuges d'aquest Parlament, que estableix que «el Síndic de Greuges pot presentar també informes extraordinaris quan ho requeriran la urgència o la importància dels fets que motiven la seva intervenció», urgència i importància de les quals em

penso que ningú dubta.

Finalment, i per acabar, només em resta manifestar que la institució del Síndic de Greuges, el seu titular, l'adjunt i tot el personal al seu servei, continuen comptant amb la nostra confiança, que li continuarem prestant el nostre suport —també quan ho fem en forma de crítica constructiva— i que l'encoratgem a continuar en el compliment de la seva missió, difícil i delicada, però necessària, per fer de Catalunya un país on, cada vegada més, siguin respectats els drets fonamentals de la persona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar, en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ramírez.

El Sr. RAMÍREZ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per segona vegada aquest Ple s'ha reunit en compliment del que disposa l'article 30 de la Llei del 20 de març, Llei 14 de l'any 84, que estableix que el Síndic de Greuges ha de presentar anualment al Parlament de Catalunya un informe sobre les seves actuacions de l'any precedent. I, per primera vegada, aquest informe es refereix a un any complet.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió vol expressar públicament la seva satisfacció per la consolidació de la institució, consolidació que es fa evident, tant per la mateixa presentació del segon informe com pel seu contingut, que reflecteix tant l'augment del nombre de peticions presentades com les admeses a tràmit, i la tasca creixent que durant el decurs de l'any 1985 ha realitzat la Sindicatura de Greuges. I el Consell Executiu —que hi és present, perquè quan hi ha un sol dels seus membres, ja que el Govern és solidari, el Consell Executiu hi és present— en prendrà bona nota.

No crec que es pugui adduir manca de respecte al Síndic, sobretot per part d'un Grup que és l'únic Grup parlamentari que no va assistir a la Comissió del Síndic de Greuges especialment convocada per escoltar aquest Informe. I especialment per part d'un Grup que sistemàticament no és present a la Junta de Portaveus des del mes d'octubre de l'any passat. Suposo que per la mateixa regla de tres podríem deduir, d'aquí, que hi ha una manca de respecte al Parlament.

Tomant a la consolidació, que ens sembla que existeix i que jo en diria qualitativa, hem de remarcar també que per a nosaltres és una consolidació la correcta i adequada realització de la tasca que la Llei encomana al Síndic de Greuges. De l'informe que ha presentat el Síndic es desprèn que la institució, que rep i analitza les queixes dels ciutadans que se senten menystinguts en els seus drets per l'Administració, no es limita a comprovar la raó o no de la queixa, l'existència o no d'una errada o d'un abús de poder en l'actuació de l'Administració, sinó que aprofundeix en les causes del fet i posa en evidència que en molts casos, potser, el ciutadà queixós té raó, però que ni l'Administració autonòmica ni la local han actuat malament, sinó que han estat condicionades per situacions o actuacions atribuïbles a tercers, sobre els quals el Síndic de Greuges no té ni competència ni mandat d'actuació. No pot, per tant, fer-hi res, però en deixa constància. Més endavant em permetran que torni a insistir en aquest punt.

Ara fa un any, en ocasió d'aquest mateix debat, però per posicionar-nos davant de l'Informe del Síndic referit a l'any

84, vaig tenir l'oportunitat —utilitzant les xifres que donava el mateix Informe— de posar en evidència algunes petites mancances en la sistemàtica del tractament de la informació, tant pel que fa a la classificació de les queixes com a algunes agregacions que es feien i que podien induir a error o a confondre —si no s'anava amb compte— les queixes admeses a tràmit amb les resoltes favorablement per al peticionari, o les peticions o queixes referides a actuacions de l'Administració local que, per raó del tema, s'agrupaven amb les del corresponent Departament de la Generalitat.

No insistiré en aquest punt perquè aquestes petites mancances han estat a bastament corregides en l'informe presentat aquest any i, encara més, la informació és exposada d'una manera exhaustiva i entenedora, com les senyores i els senyors Diputats ja coneixen després de la seva publicació en el *Butlletí Oficial del Parlament*. Com que, d'altra banda, les dades recollides en el primer i segon informes fan de mal comparar, per causa sobretot de la diferència de períodes considerats, no entraré en l'anàlisi detallada de les xifres i em limitaré a fer algunes consideracions de caire més general.

Durant el període que contempla l'Informe, és a dir, tot l'any 1985, s'han produït alguns fets que tenen importància, i la tindran, penso, en el dibuix definitiu del que seran l'organització, el funcionament i les activitats de la institució del Síndic en el futur. En primer lloc, l'aprovació pel Parlament, el 8 de novembre, de les Normes Bàsiques del Síndic de Greuges, així com de la Llei 17/85, del 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, que han permès de portar a terme l'organització i el funcionament adequat dels serveis de la institució, tal com aquesta ho demanava en el seu informe de l'any passat. És cert que queden encara temes per resoldre, com ho és el de l'espai físic adequat per al desenvolupament correcte de les tasques de l'arxiu o la informatització dels serveis de la Sindicatura, però s'ha avançat, i molt, en la solució correcta del problema. En segon lloc, l'aprovació per les Corts Generals de l'Estat de la Llei 36/85, per la qual es regulen les relacions entre la institució del Defensor del Pueblo i les figures similars de les comunitats autònomes, que cloïa una tramitació iniciada a instàncies d'aquesta Cambra. No hi ha dubte que el capgirament d'algunes de les propostes que contenia inicialment i la retallada subsegüent de les atribucions del Síndic de Greuges han d'ésser considerats com a fets negatius, però tal com ja vaig dir en la Comissió, i encara que excedeixi lleugerament l'àmbit temporal de l'Informe, ha d'ésser considerada com a molt positiva —i el nostre Grup així ho valora— la unanimitat amb què tots els Grups d'aquest Parlament varen decidir de recórrer la Llei. Tercerament, l'esforç informatiu i divulgador que la institució ha fet, tant directament, amb el repartiment d'un opuscle informant de la seva existència i de les seves competències, com amb una presència més sovintejada i constant que anteriorment en els mitjans informatius.

El Grup de Convergència i Unió valora molt positivament aquest esforç, sobretot perquè creiem que té una influència destacada en un altre fet positiu : l'augment de les peticions presentades, i més concretament de les acceptades a tràmit, així com en la seva major precisió i documentació i en l'adequació a les exigències de la Llei i el major compliment dels requisits exigits.